

będzie aresztem do sześciu miesięcy (w b. dzielnicy pruskiej — aresztem do 6 tygodni lub więzieniem do 6 miesięcy), albo grzywną do wysokości 2.000 (dwa tysiące) złotych, o ile odnośny czyn nie stanowi przestępstwa, karanego surowiej w myśl obowiązujących ustaw. Kara więzienia, względnie aresztu, i grzywna mogą też być wyznaczone łącznie. Nadto sąd może w tych wypadkach orzec także konfiskatę gołębi pocztowych.

Sprawy te należą do właściwości sądów pokoju w b. dzielnicy rosyjskiej, a w b. dzielnicy austriackiej i pruskiej do właściwości sądów powiatowych.

Art. 21. Osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, posiadając gołębie pocztowe, nie uzyskają zgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy w ciągu dni 90, licząc od dnia wejścia jej w życie, zezwolenia na ich utrzymywanie i hodowanie, muszą je sprzedać, względnie pozbyć się ich w inny sposób (art. 9) najdalej w ciągu dalszych dni 14. Po bezskutecznym upływie tego terminu nastąpi wywłaszczenie tych gołębi na rzecz władz wojskowych według postanowień, zawartych w art. 18.

Art. 22. Właściwi ministrowie mogą przyznawać osobom, uprawnionym do utrzymywania i hodowania gołębi pocztowych, specjalne ulgi oraz zniżki przy korzystaniu z państwowych środków komunikacji w przewożeniu gołębi pocztowych, a także przyznawać subwencje i nagrody tymże osobom w celu poparcia gołębiarstwa pocztowego.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych i Sprawiedliwości.

Art. 24. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 30 dni po jej ogłoszeniu; z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy, dotyczące gołębi pocztowych.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

312.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 2 kwietnia 1925 r.

o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych.

Art. 1. Potrącenia z uposażenia oficerów i szeregowych zawodowych opierają się na:

- postanowieniach ustaw;
- prawomocnych orzeczeniach sądowych;
- zarządzeniach właściwych administracyjnych władz wojskowych i cywilnych;
- dobrowolnym obciążeniu uposażenia w granicach, określonych przez niniejszą ustawę.

Art. 2. Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie celem zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego oraz należności i danin.

Zarządzenia administracyjne mogą być zaskarżone przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (art. 1, 9 i 10 ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym — Dz. U. R. P. № 67 poz. 600).

Art. 3. Potrącenia, wyszczególnione w art. 1 niniejszej ustawy, nie mogą przekraczać:

- o ile są dokonywane na podstawie orzeczeń sądowych — 10% uposażenia, a o ile mają one za podstawę wypływający z ustawy obowiązek alimentacji — 30% uposażenia;
- o ile są dokonywane na podstawie zarządzeń administracyjnych — 10% uposażenia;
- o ile w rachubę wchodzi potrącenia na podstawie orzeczeń sądowych oraz zarządzeń administracyjnych, to łącznie nie mogą przekraczać 10%, a w wypadkach obowiązku alimentacji 30% uposażenia; o ile roszczenie alimentacyjne przysługuje osobie, na którą wojskowy pobiera dodatek ekonomiczny w myśl art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), wówczas dodatek ten ma być wypłacony odnośnej osobie niezależnie od potrąceń z uposażenia;
- potrącenia, opierające się na dobrowolnym obciążeniu uposażenia na rzecz instytucji kredytowych celem zabezpieczenia zaciągniętych w tych instytucjach za zgodą władzy przełożonej pożyczek — 20% uposażenia;
- wszelkie inne potrącenia, wynikające z dobrowolnego obciążenia uposażenia, nie mogą przekraczać 3% uposażenia po potrąceniu opłaty emerytalnej i podatku.

Art. 4. Poza granicami, w art. 3 określonymi, uposażenie służbowe osób, wymienionych w art. 1, nie podlega zapowiedzeniom i zajęciom sądowym oraz administracyjnym, ani innym środkom zabezpieczenia.

Art. 5. Potrąceń dokonywa się z uposażenia, wypłaconego na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), ostatniego ustępu art. 4 oraz art. 118 tejże ustawy, po odliczeniu kwoty, potrącaniej tytułem opłaty emerytalnej i podatku.

Art. 6. Postanowienia art. 3 p: d) oraz e) nie odnoszą się do spłaty rat zaliczek zwrotnych, zaciągniętych na uposażenie. Pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu i zajęciu, ani innym środkom zabezpieczenia.

Art. 7. W razie zbiegu potrąceń na zasadzie niniejszej ustawy z umniejszeniem uposażenia, przewidzianem w art. 82, 83 i 84 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), potrącenia, zarządzone na zasadzie niniejszej ustawy, nie mogą naruszać kwoty uposażenia, pozostawionej

wojskowemu w wypadkach art. 82, 83 i 84 wyżej wymienionej ustawy, i ulegają zawieszeniu do czasu przywrócenia pełnego uposażenia.

Powyższe postanowienie nie ma zastosowania w razie zbiegu potrącenia z tytułu alimentacji z umniejszeniem uposażenia w wypadku, przewidzianym w art. 82 wyżej wymienionej ustawy, w którym to wypadku może mieć miejsce potrącenie z tytułu alimentacji do wysokości 30% pozostawionej wojskowemu kwoty uposażenia.

Art. 8. Ustąpienie z jakiegokolwiek tytułu prawa do pobierania uposażenia służbowego osób, wymienionych w art. 1 i 4, z wyjątkiem wypadku, przewidzianego w punkcie d) art. 3, jest wzbronione. Wszelka umowa, przeciwna temu postanowieniu, jest nieważna.

Art. 9. Żołd oraz wszelkie inne należności służbowe szeregowych niezawodowych nie podlegają jakimkolwiek potrąceniom.

Art. 10. O porządku zaspokojenia wierzytelności, przewidzianych w art. 1 p. b), c) niniejszej ustawy, rozstrzyga termin doręczenia władzom, wypłacającym uposażenie, orzeczenia sądowego, względnie zarządzenia właściwej władzy administracyjnej, przyczem roszczenia Skarbu Państwa mają bez względu na czas ich powstania pierwszeństwo przed innymi. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które winny być traktowane na równi z roszczeniami Skarbu Państwa i na których zaspokojenie ma przypaść co najmniej 20% uposażenia.

Odpis prawomocnego orzeczenia sądowego, względnie zarządzenia administracyjnego, winien być równocześnie przez sąd, względnie władzę administracyjną, wysłany instytucji, dokonywającej potrącenia, oraz wojskowemu, którego potrącenie dotyczy.

Art. 11. Tryb postępowania i tok instancji władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń skutecznienia potrąceń z uposażenia określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Skarbu. Skorzystanie przez interesowanego ze środka prawnego wstrzymuje wykonanie zarządzenia administracyjnego.

Art. 12. Do czasu istnienia w wojsku polskim urzędników wojskowych, chorążych i podurzędników, mają do nich zastosowanie postanowienia niniejszej ustawy, odnoszącej się do oficerów i szeregowych zawodowych.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszystkie ustawy i przepisy w przedmiocie, objętym niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

313.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 kwietnia 1925 r.

w sprawie zmiany statutu (ustawy) Banku Ziemiańskiego w Warszawie.

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie udzielenia Radzie Ministrów pełnomocnictwa do wprowadzania zmian do statutów (ustaw) instytucyj kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (D. U. R. P. № 75, poz. 512) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Zatwierdza się zmiany statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie, uchwalone zgodnie z § 16 ust. 1 statutu Banku Ziemiańskiego przez Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, odbyte w dniu 29 października 1924 r., na zasadzie których poniżej wyszczególnione paragrafy statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie zostają uzupełnione lub zmienione i otrzymują brzmienie następujące:

§ 2. Zdanie 2. w § 2. „Za zobowiązania Banku Ziemiańskiego odpowiada Towarzystwo Kredytowe Ziemskie, zgodnie z ustawą tegoż Towarzystwa”.

W § 3-im dodaje się punkt

„1) wydawać pożyczki na zastaw ziemiopłodów, produktów rolnych i inwentarza martwego”.

W § 5 ustęp a) punkty 1) i 2) otrzymują brzmienie następujące:

„1) Listów Zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, obliczonych nie wyżej, niż 75% kursu giełdowego w dniu zaciągnięcia pożyczki”.

„2) Listów Zastawnych Towarzystwa Kredytowego m. Warszawy oraz obligacyj m. Warszawy, obliczonych nie wyżej, niż 60% kursu giełdowego w dniu zaciągnięcia pożyczki”.

Ponadto dodaje się

ustęp „e) Ziemiopłody, złożone na skład Banku Ziemiańskiego, a przyjęte w szacunku, nie przewyższającym 60% ceny rynkowej”.

§§ 14, 15 i 17 otrzymują brzmienie:

§ 14. „Bank Ziemiański jest zarządzany i reprezentowany przez Zarząd, złożony z 3 do 5 członków, z których większość jest wybierana na lat 4 przez Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego z pośród jego członków. Ponowny wybór jest dozwolony. Pozostali członkowie Zarządu, zgodnie z par. 15 statutu, są powoływani przez Radę Banku na lat 2. Ponowny wybór jest dozwolony. Członkowie Zarządu, powoływani przez Radę, mogą być wybierani z poza grona Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego. Dla ważności postanowień Zarządu, obowiązujących Bank Ziemiański, potrzebna jest i wystarczająca zgoda zwykłej większości Zarządu. Zarząd obowiązany jest załatwiać sprawy Banku Ziemiańskiego zgodnie z niniejszym statutem i jest odpowiedzialny przed Radą Banku Ziemiańskiego za niestosowanie się do tych przepisów. Nazewnątrż Za-